

Վաղաճեղիկ քարեկամիս
Թ. Թ. - ի յիշատակի մ .

Տեսէք այնտեղ մարմանդին մէջ անբընակ
Հողակոյտը, ուռենիին քով անշուք ,
Ուր կը մնայ դեռ պռակ մը թռչնած, սեւ .
Թռչունները հոն կոռատտեն ժիր, թեթեւ,
կը ճլզլան, իրենց բոյնը կը հիւսեն .
Երջանիկ են, եւ սրտերին չունի սուգ .
կը մռչէ խրախտ հովը հիւսիսէն ,
կը թափթփէ մանիշակի տերեւներ,
Սւ ալդ պահուն գծազգէ Թոթոն կարեւի,
Գերեզմանի լոռթենէն ցնցուած ,
Սրտամէլիկ աղաղակ մը դուրս կուտայ .
կըսէ՝ «ինչո՞ւ զիս բաժնեցիր, ո՞վ Աստուած,
«Անուշ կեանքէն որ շապրեցայ տակաւին,
«Ինչո՞ւ գլխիս տուիր հարուած մ'անխընայ,
«Նետեցով զիս այս մոռթ բովը սատանին :
« Աստուած, ըսաւ, հրէշ մը չե՞ս սխերիմ ,
« Երբ ուղեցիր հօր մը գրկէն բաժնուիմ
« Երբ մահուան մէջ զիս պրկեցիր անխոռվ ,
« Ու հեգնեցիր հեծկլառքը քահքահով :
« Եկէք իմ քով ստորերկրեայ միջ ստնե՛ր ,
« Յարձակեցէք մարմնիս վրայ անկենդան,
« Եռոտեցէք, ծուէն ծուէն ըրէ՛ք ան ,
« Ու կրծեցէք սիրաս որուն մէջ հօւր կայ դեռ »
Եանկարծ ձայնը կը նուաղի թոթոին ,
Ալ կը դադրի բողոքելէ մահուան դէմ,
Կարծես ձեռքի հպումով մը փափուկ, մեղմ,
Սէգ աչքերը պատանքին մէջ կը գոցուին :
Գիշեր կըլլայ մթնուորտէն կ . կաթէ
Լուսնի շողը, համակ բիւրեղ , արծաթէ,
Ու Թոթոի հողակոյտին ալ վրայ՝
Գաղտ անկիւն մը՝ կը հծկրտի տխուր բուն ,
Հովին անզուսպ մոնչիւնին կ'միանայ ,
Կեղերերդէ անոր մահը ցայտն ի բուն :
1903 ՎԱՀՐԱՄ ՊԱՀԼԱԻ